

[Korsgaard.]

de vil blive fastere. Et Synspunkt, som vi naturligvis i høj Grad kan tiltræde — det fremgaar af de Udtalelser, jeg har fremsat i første Omgang —, er, at man ikke paa den Maade som foreslaaet kan lave Loven til en Harmonikalov, der faar Virkning efter Finanslovens Udseende. Den højtærede Minister sagde, at det kunde man altid tale om, og der kunde godt siges en Del for, at det skulde være en særlig Skattelov. Men Ministeren føjede til: Jeg maa dog tage det Forbehold, at det ingenlunde er sikkert, at disse Takster kan slaa til. Ja, saa ved jeg virkelig ikke, hvor megen reel Fornøjelse der bliver ved Sagen. Jeg maa mene, at hvis vi vedtager en Lov paa sædvanlig Maade, gældende for 1940—41, skal vi langt hen i Finansaaret, før vi kan give os til at lave den om, og det maa naturligvis til sin Tid igen blive gennem særlig Lov. Ellers synes jeg overhovedet ikke, der bliver nogen Mening i Tingene. Det faar vi maaske lidt nærmere at vide om paa et eller andet Tidspunkt under Forhandlingerne.

Da jeg kun har godt 2 Minutter tilbage, vil jeg gaa ind i den almindelige Tankegang, som den højtærede Minister — foranlediget af en Udtalelse, jeg har fremsat — redegjorde for angaaende Skattens Betydning for Forbruget. Den højtærede Minister sagde, at han var enig i —og det er det fundamentale —, at som Situationen tegner sig, maa alle finde sig i at slaa af paa Fordringerne. Nu spørger jeg: Hvad er egentlig Ministerens Mening med disse Ord? Tror den højtærede Minister, at de størstes Forbrug, det være sig de største Formueejeres eller de største Indkomsthaveres, trods de høje Satser, i og for sig behøver at blive saa svært meget paavirket af dette her? Det kan Ministeren næppe tro, og eet maa han i hvert Fald vide, at der ikke er forfærdelig mange af dem. Skal et Lands Forbrug nedsættes, hjælper det derfor temmelig lidt, at det bliver sat ned for en lille bitte Kreds.

Den Virkning, det kan have ogsaa paa denne Kreds, har jeg ikke det fjerneste at indvende imod, men skal Skattelovene have Virkning, saa skal de virke paa den store Masse, ellers betyder det forbrugsmæssigt intet. Og saadan tror jeg ikke at disse Skattelove i Virkeligheden vil virke. Nu kan Ministeren med den Udtryksform, han har — til den ene Side erkendende, at Forbruget maa ned paa Grund af Landets svage Stilling overhovedet, men paa den anden Side villende, at de mange, for det er hans Vælgere, maa ikke mærke det —, staa og sige

saadan noget, som han sagde her, noget, der efter min Opfattelse er uden Mening. Skal Skatten være Indflydelse paa Forbruget, maa det være inden for de mere beskedne Indtægtsgrupper, over for de andre har det ingen Indflydelse.

Derfor kan der ogsaa i høj Grad være Grund til at spørge om, hvordan Ministeren stiller sig med Hensyn til at lade disse Skatter virke paa Prisdækningen. Jeg tænker her paa, at naar Arbejdere og Arbejdsgivere slutter en Overenskomst og den gaar ud paa, at Arbejderne skal have fuld Dækning for Prisstigningen, kan det ikke nytte noget, at vi lægger Skatter paa, for dem faar de jo igen i Form af Indkomst. Det bliver Skruen uden Ende, og naar det fundamentale er, at Landet som en Helhed skal ned i Forbrug, hvor ender vi saa?

Jeg gentager: Hvad er Ministerens Mening om Skattens Virkning? Jeg har skam min Mening nogenlunde fast, og jeg er fuldkommen overbevist om, at ser man bort fra det demagogiske, kan Skatten kun virke forbrugsbegrænsende, naar vi er nede i de mindre Indtægtsgrupper.

Ja, saa er min Taletid forbi. Brugsfor- eningerne kunde jeg nok have Lyst til at sige et Par Ord om. Jeg finder, at det er lidt besynderligt, at man ikke skulde kunne faa en 2—3 Maaneder til at tilrettelægge denne nye Skat. Indtægten er der jo, selv om Ligningen kommer noget senere. En Udsættelse har da ikke saa forfærdelig meget at sige, det kan sagtens ordnes. Men jeg forstaar, at man ikke maa have for megen Tid til at tænke sig om. Regeringen har nu haft Aar til det, saa kommer den med dette Vindæg, og Oppositionspartierne faar kun et Par Dage!

Hassing-Jørgensen: Jeg skal tillade mig at benytte det første halve Minut af min Taletid til at konstatere, at den Forretningsorden, vi her arbejder efter, er ganske og aldeles utilstrækkelig og utilbørlig, naar man behandler Lovforslag af den Rækkevidde, der her er Tale om. Jeg ser endda bort fra, at det maaske ikke har saa meget at betyde, hvad vi almindelige Ordførere siger, men at man end ikke kan faa den højtærede Finansministers saglige Udredning i det Omfang, han kunde have Lyst til at give den, synes jeg er utilfredsstillende.

Jeg takker den højtærede Minister for hans Tilsagn om i Stedet for at lade Reguleringen foregaa over Finansloven at ville gaa ind paa at lade den foregaa ved særlig Lov. Men jeg maa tillade mig endnu en